

Чичилио потрепера, скочи и извика. Влѣзе единъ човѣкъ съ голѣма връзка въ ржка, слѣдъ него вървеше една милосерда сестра.

— Чичилио! — извика той, като погледна момчето и се хвърли върху му.

— Тате!..

Момчето се задъха отъ радостъ и падна въ пригръдкитѣ на баща си.

Събраха се сестритѣ, служителкитѣ, помощникътъ на лѣкаря, и всички мълчаха отъ очудване. Момчето сѣкашъ, че онѣмъ и не можеше ни дума да каже.

— Чичилио мой! — извика бащата, като го цѣлуна и погледна болния. — Чичилио, моето дѣте! какъ стана това, че те довели при чуждъ човѣкъ? А азъ, азъ пъкъ какъ се безпокояхъ, че ти не идвашъ! — майка ти ми писа, че те пратила при мене! Бѣдно дѣте! Отъ кога си тука? Азъ бѣхъ убитъ отъ мисълъ да те чакамъ... Знаешъ, ти си порастналь... Какво прави майка ти? Сестритѣ ти?... Какъ сж тѣ всички? Азъ се отписахъ отъ болницата да си отидемъ.

Господи! Кой можеше да си помисли това!.. повтаряше Чичилио, дълбоко развълнуванъ безъ да се откъсне отъ баща си...

— Колко се радвамъ, колко се радвамъ! Какви страшни, тежки дни прѣживѣхъ азъ!

— Да си ходимъ! — каза бащата; недвечеръ ние ще сме у дома. Да си ходимъ.

Момчето се обърна и погледна своя боленъ, който въ тази минута си бѣше отворилъ очитѣ и сжщо така го гледаше.

— Не, тате, почакай, — нетърпеливо каза Чичилио: — азъ не мога. Погледни — ето — този старецъ... петъ дни се грижихъ азъ за него. Той